

За да бжде коньтъ красивъ, потрѣбни сж главно двѣ нѣща: 1) да бжде отъ красива порода и 2) да бжде гледанъ и храненъ много добръ.

Джбъ и бръшлянъ.

(Б а с н я).

— Какво правишъ? — казваше грамаденъ джбъ на низко бръшляново стебълце. „Казватъ, че ти, като се залавяшъ за моитѣ клони, се опитвашъ да се издигнешъ чакъ до върховетѣ ми. Не знаешъ ли, че азъ съмъ царь на дървесата? Съ глава си небето допирамъ. Широка е вѣчната ми сѣнка, подъ която стада почиватъ въ лѣтна жегга. Изворче шурти въ нозѣтъ ми, волни орли свиватъ гнѣзда на мощнитѣ ми клони! . . . А тебъ, жалка трѣвице, едва те виждамъ да пълзишъ въ краката ми. Подчини се и си остани да живѣешъ въ праха, дѣто си се родила!“

Бръшлянътъ не иска да губи врѣме за отговоръ. Той се хвана за кората на джба, растѣше полека, полека и сѣ се покачише нагорѣ. Най-послѣ той стигна върха. Една отъ побѣднитѣ му клонки, като пусна крѣхкото си стѣбло още по-нагорѣ, надмина и джба.

„Царю, тихо рече тогазъ бръшлянътъ, вижъ ме и се научи никого да не прѣзирашъ“.